

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

17. ledna 2012 (*)

„Sociální zabezpečení migrujících pracovníků – Nařízení (EHS) č. 1408/71 – Pracovník zaměstnaný na plošině pro těžbu zemního plynu umístěné na kontinentálním šelfu přiléhajícím k Nizozemsku – Povinné pojištění – Odmítnutí vyplatit nemocenské“

Ve věci C-347/10,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Rechtbank Amsterdam (Nizozemsko) ze dne 5. července 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 8. července 2010, v řízení

A. Salemink

proti

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts a J.-C. Bonichot, předsedové senátů, R. Silva de Lapuerta, K. Schieman (zpravodaj), E. Juhász, G. Arestis, D. Šváby a M. Berger, soudci,

generální advokát: P. Cruz Villalón,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. června 2011,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za A. Saleminka R. E. Zalmem, jurist,
- za Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen I. Eijkhout, jako zmocněnkyní,
- za nizozemskou vládu C. M. Wissels a M. Noort, jako zmocněnkyněmi,
- za řeckou vládu S. Vodina, E.-M. Mamouna a G. Karipsiadisem, jako zmocněnci,
- za španělskou vládu původně B. Plaza Cruz, poté S. Centeno Huerta, jako zmocněnkyněmi,
- za Evropskou komisi M. van Beekem a V. Kreuschitzem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 8. září 2011,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 39 ES a 299 ES, jakož i hlavy I a hlavy II nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, samostatně výdělečně činné osoby a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 3), ve znění nařízení Rady (ES) č. 1606/98 ze dne 29. června 1998 (Úř. věst. L 209, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 308, dále jen „nařízení č. 1408/71“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi A. Saleminkem, nizozemským státním příslušníkem, který pracoval na plošině pro těžbu zemního plynu umístěné na kontinentálním šelfu přiléhajícím k Nizozemsku a má bydliště ve Španělsku, a Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (správní radou Správy sociálního zabezpečení zaměstnanců), jehož předmětem je odmítnutí této správy přiznat A. Saleminkovi nemocenské.

Právní rámec

Mezinárodní právo

3 Úmluva Organizace spojených národů o mořském právu, podepsaná v Montego Bay (Jamajka) dne 10. prosince 1982, která vstoupila v platnost dne 16. listopadu 1994, byla ratifikována Nizozemským královstvím dne 28. června 1996 a schválena jménem Evropského společenství rozhodnutím Rady 98/392/ES ze dne 23. března 1998 (Úř. věst. L 179, s. 1; Zvl. vyd. 04/03, s. 260, dále jen „úmluva o mořském právu“), stanoví v článku 60, nazvaném „Umělé ostrovy, zařízení a stavby ve výlučné ekonomické zóně“, následující:

„1. Ve výlučné ekonomické zóně má pobřežní stát výlučné právo budovat, povolovat a řídit stavbu, činnost a užívání:

- a) umělých ostrovů;
- b) zařízení a staveb pro účely předvídané článkem 56 a pro jiné hospodářské účely;
- c) zařízení a staveb, které mohou zasahovat do výkonu práv pobřežního státu v této zóně.

2. Pobřežní stát má výlučnou jurisdikci nad takovými umělými ostrovy, zařízeními a stavbami, včetně jurisdikce, pokud jde o celní, finanční, zdravotnické, bezpečnostní a přistěhovalecké předpisy.

[...]

4 Článek 77 úmluvy o mořském právu, nazvaný „Práva pobřežního státu nad kontinentálním šelfem“, stanoví:

„1. Pobřežní stát vykonává nad kontinentálním šelfem svrchovaná práva za účelem jeho průzkumu a využívání jeho přírodních zdrojů.

2. Práva uvedená v odstavci 1 jsou výlučná v tom smyslu, že neprovádí-li pobřežní stát průzkum kontinentálního šelfu nebo nevyužívá-li jeho přírodních zdrojů, nemůže nikdo provádět takovou činnost bez výslovného souhlasu pobřežního státu.

3. Práva pobřežního státu nad kontinentálním šelfem nejsou vázána na skutečnou nebo pomyslnou okupaci nebo na jakékoli výslovné prohlášení.

[...]"

5 Podle článku 80 téže úmluvy, nazvaného „Umělé ostrovy, zařízení a stavby na kontinentálním šelfu“, platí:

„Článek 60 se přiměřeně použije na umělé ostrovy, zařízení a stavby na kontinentálním šelfu.“

Unijní právní úprava

6 Článek 13 nařízení č. 1408/71, nazvaný „Obecná pravidla“, stanoví:

„1. S výhradou článků 14c a 14f podléhají osoby, na které se vztahuje toto nařízení, pouze právním předpisům jediného státu. Tyto právní předpisy se určují v souladu s touto hlavou.

S výhradou článků 14 až 17:

a) osoba zaměstnaná na území jednoho členského státu podléhá právním předpisům uvedeného státu, i když má bydliště na území jiného členského státu nebo i když podnik nebo zaměstnavatel, který ji zaměstnává, má sídlo nebo místo podnikání na území jiného členského státu;

[...]"

Vnitrostátní právní úprava

7 Podle článku 3 zákona o nemocenském pojištění (Ziektewet, dále jen „ZW“) platí:

„1. ‚Zaměstnancem‘ se rozumí fyzická osoba mladší 65 let, která se nachází v soukromoprávním či veřejnoprávním pracovním poměru.

2. Osoba vykonávající práci mimo území Nizozemska není považována za zaměstnance, ledaže má bydliště v Nizozemsku a rovněž její zaměstnavatel je v Nizozemsku rezidentem nebo zde je usazen.“

8 Zákon o práci a příjmech podle pracovní schopnosti (Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen, dále jen „WIA“), který vstoupil v platnost dne 1. ledna 2006, ve svém čl. 7 odst. 1 stanoví, že „zaměstnanec podléhá povinnému pojištění“.

9 Podle čl. 8 odst. 1 WIA platí, že „za zaměstnance se pro účely tohoto zákona považuje zaměstnanec ve smyslu [ZW] s výjimkou zaměstnance, který si zachová postavení podle čl. 4 odst. 1 písm. g) uvedeného zákona“.

10 Z článku 18 odst. 1 a 2 WIA plyne, že dobrovolné pojištění přichází v úvahu u osoby mladší 65 let, která není považována za zaměstnance ve smyslu čl. 3 odst. 2 a 5 ZW, jejíž povinné pojištění zaniklo, která má bydliště mimo území Nizozemska a která je bezprostředně po zániku povinného pojištění vázána pracovní smlouvou na období nejvýše pěti let k zaměstnavateli, který je v Nizozemsku rezidentem nebo je zde usazen.

11 Podle čl. 47 odst. 1 WIA má pojištěnec, který onemocní, nárok na nemocenské tehdy, pokud uplynula karenční lhůta, pokud je pracovní neschopnost úplná a dlouhodobá a pokud se na něj nevztahuje žádná výluka.

12 Podle článku 3 zákona o práci v oblasti těžby v Severním moři (Wet arbeid mijnbouw Noordzee):

„1. Tento článek se vztahuje na pracovníky, kteří nejsou pojištěni podle [ZW] ani v žádném odpovídajícím zákonném systému členského státu Evropské unie a jejichž pracovní poměr se řídí nizozemskými pracovní právními předpisy, přinejmenším jejich kogentními ustanoveními.

2. Pracovník, který z důvodu nemoci není schopen vykonávat dohodnutou práci, má nárok na odměnu za práci podle čl. 629 odst. 1 v části 7 občanského zákoníku po dobu 104 týdnů, a to i v případě, že bude jeho pracovní poměr v tomto období ukončen.“

Skutkové okolnosti sporu v původním řízení a předběžná otázka

13 Nizozemský státní příslušník A. Salemink pracoval od roku 1996 jako zdravotník a částečně jako radiolog na těžební plošině společnosti Nederlandse Aardolie Maatschappij. Dotčená plošina se nachází mimo nizozemské teritoriální vody na kontinentálním šelfu přiléhajícím k Nizozemsku ve vzdálenosti přibližně 80 km od nizozemského pobřeží.

14 Dne 10. září 2004 přenesl A. Salemink své bydliště do Španělska.

15 Před svým odjezdem do Španělska byl A. Salemink povinně pojištěn na základě ZW, jehož čl. 3 odst. 2 stanoví, že osoba vykonávající práci mimo území Nizozemska není považována za zaměstnance, ledaže má bydliště v Nizozemsku a rovněž její zaměstnavatel je v tomto členském státě rezidentem nebo zde je usazen.

16 Od svého přestěhování do Španělska přestal A. Salemink splňovat podmínku bydliště stanovenou v uvedeném čl. 3 odst. 2, takže od tohoto data přestal být pojištěn v rámci povinného pojištění, zejména pojištění pro případ pracovní neschopnosti.

17 Od 4. října 2004 byl A. Salemink přijat do systému dobrovolného pojištění, které však později bylo z důvodu neplacení pojistného ukončeno. Pozdější pokusy A. Saleminka v průběhu roku 2006 o přijetí do dobrovolného pojištění selhaly z důvodu opožděnosti žádostí.

18 Dne 24. října 2006 ohlásil A. Salemink nemoc a dne 11. září 2007 požádal o nemocenské v souladu s WIA, a to od 24. října 2008.

19 Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Správa sociálního zabezpečení zaměstnanců, dále jen „UWV“) tuto žádost zamítla z důvodu, že A. Salemink nebyl v den

začátku pracovní neschopnosti, tedy k 24. říjnu 2006, pojištěn v rámci povinného pojištění. Vzhledem k tomu, že A. Salemink měl od 10. září 2004 bydliště mimo území Nizozemska, dospěla UWV k závěru, že od tohoto data již nebyl pojištěn v rámci povinného pojištění.

20 Před Rechterbank Amsterdam tvrdil A. Salemink, že na nemocenské má nárok na základě nařízení č. 1408/71, které je podle jeho názoru použitelné na kontinentálním šelfu přiléhajícím k Nizozemsku, jež je třeba považovat za součást nizozemského území.

21 V této souvislosti se odvolává na politiku, kterou od 1. ledna 2006 uplatňuje Sociale Verzekeringsbank (Sociální pojišťovna, dále jen „SVB“), která vychází z rozsudku Soudního dvora ze dne 29. června 1994, Aldewereld (C-60/93, Recueil, s. I-2991), a podle které se zaměstnanci pracující na kontinentálním šelfu přiléhajícím k Nizozemsku považují za osoby pojištěné v rámci systému nizozemského sociálního zabezpečení.

22 Předkládající soud popisuje tuto politiku následujícími slovy:

„SVB vychází ze zásady, že hlava II nařízení [č. 1408/71] se použije, pokud má zaměstnanec bydliště na území Společenství, avšak vykonává práci mimo území Společenství u zaměstnavatele, který je ve Společenství usazen. SVB přitom [z odůvodnění rozsudku Soudního dvora ze dne 12. července 1984,] Prodest [, 237/83, Recueil, s. 3153] a [výše uvedeného rozsudku] Aldewereld dovodila podmínku, že zaměstnanec musí být pojištěn bezprostředně před výkonem práce mimo Společenství v členském státě, v němž je usazen jeho zaměstnavatel, nebo že po dobu výkonu práce mimo Společenství musí být pojištěn na základě vnitrostátních právních předpisů tohoto členského státu. Je-li splněna jedna z těchto podmínek, je podle SVB potřeba během doby výkonu práce mimo Společenství uplatnit právní předpisy členského státu zaměstnavatele.“

23 UWV ovšem dospěla k závěru, že A. Salemink nesplňoval od svého přestěhování do Španělska podmínky pro účast na povinném pojištění.

24 Předkládající soud vyjádřil své pochybnosti stran rozšíření použitelnosti nařízení č. 1408/71 na dotčený kontinentální šelf. Zvažuje, zda není třeba rozlišovat mezi územím, na něž se vztahuje svrchovanost členského státu, a územím, kde je členský stát oprávněn vykonávat omezená svrchovaná práva, avšak kde je také oprávněn tato práva nevykonávat – k čemuž se podle předkládajícího soudu rozhodl nizozemský stát v souvislosti s právní úpravou sociálního zabezpečení v oblasti kontinentálního šelfu. Vyvstává tudíž otázka, zda členský stát může v rámci svých funkčních pravomocí, které vykonává nad kontinentálním šelfem, zacházet se zaměstnanci pracujícími v oblasti tohoto šelfu jinak než se zaměstnanci pracujícími na území daného státu.

25 Předkládající soud připouští, že zamítavé rozhodnutí UWV může být neslučitelné se zásadou volného pohybu pracovníků, neboť A. Salemink ztratil výhodu, kterou měl, dokud měl bydliště v Nizozemsku. Není si však jist, zda může být tato neslučitelnost zmírněna tím, že měl A. Salemink možnost uzavřít dobrovolné pojištění a že této možnosti využil.

26 Předkládající soud závěrem poznamenává, že podmínka bydliště stanovená v čl. 3 odst. 2 ZW je kritérium problematické, neboť potenciálně může vést k diskriminaci na základě státní příslušnosti.

27 Za těchto okolností se Rechtbank Amsterdam rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Odporuje ustanovením práva Evropského společenství, která jsou určena k provádění volného pohybu zaměstnanců, zejména ustanovením uvedeným v hlavách I a II nařízení č. 1408/71, a článkům 39 ES a 299 ES [...], jestliže zaměstnanec, který vykonává práci mimo území Nizozemska na stálém zařízení umístěném na nizozemské části kontinentálního šelfu pro zaměstnavatele usazeného v Nizozemsku, není v rámci vnitrostátního zákonného pojištění zaměstnanců pojištěn pouze proto, že nemá bydliště v Nizozemsku, nýbrž v jiném členském státě (v projednávané věci ve Španělsku), i když je nizozemským státním příslušníkem a má možnost dobrovolného pojištění v zásadě za stejných podmínek, jaké platí pro povinné pojištění?“

K předběžné otázce

28 Podstatou otázky předkládajícího soudu je to, zda je třeba ustanovení nařízení č. 1408/71 a článku 39 ES vykládat v tom smyslu, že brání tomu, aby pracovník, který vykonává práci na stálém zařízení umístěném v oblasti kontinentálního šelfu přiléhajícího k členskému státu, nebyl na základě vnitrostátní úpravy sociálního zabezpečení pojištěn v rámci systému povinného pojištění tohoto členského státu jen proto, že nemá bydliště v tomto, nýbrž v jiném členském státě.

29 V této souvislosti je záhodno připomenout, že podle čl. 13 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71 podléhá osoba zaměstnaná na území jednoho členského státu právním předpisům tohoto státu, i když má bydliště na území jiného členského státu.

30 Nizozemská vláda i UWV ovšem v takovém případě, jaký nastal ve věci v původním řízení, zpochybňují použitelnost citovaného čl. 13 odst. 2 písm. a) a unijního práva obecně, jelikož dotčená pracovní činnost je vykonávána na plošině pro těžbu zemního plynu umístěné na kontinentálním šelfu přiléhajícím k Nizozemsku, tedy mimo nizozemské teritoriální vody. Nizozemská vláda a UWV v tomto ohledu uvedly, že územní působnost nařízení č. 1408/71 je omezena na vnitrostátní území. I předkládající soud vyjádřil pochybnosti stran použitelnosti unijního práva na dotčený kontinentální šelf.

31 V tomto ohledu je třeba vyjít z pravidel a zásad mezinárodního práva o právním režimu kontinentálního šelfu.

32 Mezinárodní soudní dvůr se v rozsudku ze dne 20. února 1969 (ve věcech označovaných „kontinentální šelf Severního moře“, *Recueil des arrêts, avis consultatifs et ordonnances*, 1969, s. 3, odst. 19) vyjádřil k právům pobřežního státu ke kontinentálnímu šelfu, který představuje přirozené podmořské prodloužení jeho území. Rozhodl, že tato práva existují *ipso facto* a *ab initio* v důsledku svrchovanosti státu nad tímto územím a rozšířením této svrchovanosti v podobě výkonu svrchovaných práv za účelem průzkumu mořského dna a využívání jeho přírodních zdrojů.

33 Z článku 77 úmluvy o mořském právu vyplývá, že pobřežní stát vykonává nad kontinentálním šelfem svrchovaná práva za účelem jeho průzkumu a využívání jeho přírodních zdrojů. Tato práva jsou výlučná v tom smyslu, že neprovádí-li pobřežní stát průzkum kontinentálního šelfu nebo nevyužívá-li jeho přírodních zdrojů, nemůže nikdo provádět takovou činnost bez jeho výslovného souhlasu.

34 Pokud jde o umělé ostrovy, zařízení a stavby na kontinentálním šelfu, má pobřežní stát podle článku 80 úmluvy o mořském právu ve spojení s jejím článkem 60 výlučné právo je budovat, povolovat a řídit jejich stavbu, činnost a užívání. Pobřežní stát má výlučnou jurisdikci nad takovými umělými ostrovy, zařízeními a stavbami.

35 Vzhledem k tomu, že kontinentální šelf přiléhající k členskému státu podléhá jeho svrchovanosti, byť funkční a omezené (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 29. března 2007, Aktiebolaget NN, C-111/05, Sb. rozh. s. I-2697, bod 59), je třeba práci vykonávanou na pevných či plovoucích zařízeních umístěných na tomto kontinentálním šelfu v rámci průzkumu nebo využívání přírodních zdrojů považovat pro účely uplatňování unijního práva za práci vykonávanou na území uvedeného státu (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 27. února 2002, Weber, C-37/00, Recueil, s. I-2013, bod 36, a ze dne 20. října 2005, Komise v. Spojené království, C-6/04, Sb. rozh. s. I-9017, bod 117).

36 Členský stát, který využívá hospodářských výsad průzkumu nebo využívání zdrojů prováděných na části kontinentálního šelfu, která k němu přiléhá, se proto nemůže vyhnout uplatňování ustanovení unijního práva, jejichž účelem je zaručit volný pohyb pracovníků pracujících na takových zařízeních.

37 Poté, co byla konstatována použitelnost unijního práva a konkrétně nařízení č. 1408/71 na kontinentálním šelfu přiléhajícím k členskému státu, je nyní třeba zjistit, zda toto nařízení a ustanovení Smlouvy o ES týkající se volného pohybu pracovníků brání tomu, aby osoba v postavení A. Saleminka byla po přenesení svého bydliště do Španělska vyloučena ze systému povinného pojištění.

38 V této souvislosti je třeba zdůraznit, že jediným cílem článku 13 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71 je určit vnitrostátní právní předpisy použitelné na osoby vykonávající závislou činnost na území určitého členského státu. Předmětem tohoto ustanovení jako takového není určit podmínky pro existenci práva nebo povinnosti stát se osobou pojištěnou v systému sociálního zabezpečení nebo v té či oné části takového systému. Soudní dvůr ve své judikatuře opakovaně uvedl, že je věcí právních předpisů každého členského státu určit tyto podmínky (viz zejména rozsudky ze dne 23. září 1982, Koks, 275/81, Recueil, s. 3013, a ze dne 7. července 2005, van Pommeren-Bourgoniën, C-227/03, Sb. rozh. s. I-6101, bod 33).

39 Ačkoli si členské státy zachovávají pravomoc organizovat podmínky účasti ve svých systémech sociálního zabezpečení, musí nicméně při výkonu této pravomoci dodržovat unijní právo a obzvláště ustanovení Smlouvy o volném pohybu pracovníků (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 3. května 1990, Kits van Heijningen, C-2/89, Recueil, s. I-1755, bod 20, a ze dne 23. listopadu 2000, Elsen, C-135/99, Recueil, s. I-10409, bod 33).

40 Tyto podmínky proto nemohou vést k vyloučení osob, na které se na základě nařízení č. 1408/71 vztahuje taková vnitrostátní právní úprava, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, z působnosti takové právní úpravy a systémy povinného pojištění musí být v souladu s ustanoveními článku 39 ES (viz v tomto smyslu výše uvedené rozsudky Kits van Heijningen, bod 20, a van Pommeren-Bourgoniën, bod 39).

41 Článek 13 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71 totiž výslovně stanoví, že osoba zaměstnaná na území jednoho členského státu podléhá právním předpisům uvedeného státu, „i když má bydliště na území jiného členského státu“. Možnost uplatňovat podmínku bydliště

stanovenou v právních předpisech členského státu, na jehož území je závislá činnost vykonávána, za účelem zpřístupnění režimu povinného pojištění vůči osobám uvedeným v citovaném čl. 13 odst. 2 písm. a), by znamenala porušení tohoto ustanovení. Pokud jde o tyto osoby, je důsledkem citovaného ustanovení nahrazení podmínky bydliště jinou podmínkou, která je založena na výkonu závislé činnosti na území příslušného členského státu (viz výše uvedený rozsudek Kits van Heijningen, bod 21).

42 Taková vnitrostátní právní úprava, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, na základě které pracovník pracující na plošině pro těžbu zemního plynu umístěné na kontinentálním šelfu přiléhajícím k členskému státu může či nemůže být účasten povinného pojištění v tomto státě v závislosti na tom, kde má bydliště, je tedy v rozporu s čl. 13 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71.

43 Kromě toho je třeba konstatovat, že taková vnitrostátní právní úprava staví pracovníky-nerezidenty, jakým je i A. Salemink, do méně výhodné situace než pracovníky-rezidenty ve vztahu k jejich pokrytí sociálním zabezpečením v Nizozemsku, a v důsledku toho představuje porušení zásady volného pohybu zaručené článkem 39 ES.

44 I přesto, že Soudní dvůr v bodě 40 výše uvedeného rozsudku van Pommeren-Bourgoniën nevyločil, že podmínka bydliště stanovená pro to, aby osoba nadále spadala do povinného pojištění ve vztahu k určitým odvětvím sociálního zabezpečení, může být slučitelná s článkem 39 ES, není okolnost, že se A. Salemink může účastnit dobrovolného pojištění, s to vyvrátit závěr učiněný v bodě 43 tohoto rozsudku. Úkony, které musí z vlastní iniciativy učinit pracovníci-nerezidenti, již mají zájem o dobrovolné pojištění, i omezení spojená s tímto typem pojištění, jako například dodržení lhůt k podání žádosti o pojištění, jsou totiž faktory stavějícími pracovníky-nerezidenty, kteří mají přístup jen k dobrovolnému pojištění, do méně výhodné situace, než v jaké jsou rezidenti krytí povinným pojištěním.

45 Na položenou otázku je tudíž třeba odpovědět, že čl. 13 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71 a článek 39 ES musí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby pracovník, který vykonává práci na stálém zařízení umístěném v oblasti kontinentálního šelfu přiléhajícího k členskému státu, nebyl na základě vnitrostátní úpravy sociálního zabezpečení pojištěn v rámci systému povinného pojištění tohoto členského státu jen proto, že nemá bydliště v tomto, nýbrž v jiném členském státě.

K nákladům řízení

46 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Článek 13 odst. 2 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, samostatně výdělečně činné osoby a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1606/98 ze dne 29. června 1998, a článek 39 ES musí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby pracovník, který vykonává práci na

stálém zařízení umístěném v oblasti kontinentálního šelfu přiléhajícího k členskému státu, nebyl na základě vnitrostátní úpravy sociálního zabezpečení pojištěn v rámci systému povinného pojištění tohoto členského státu jen proto, že nemá bydliště v tomto, nýbrž v jiném členském státě.

Podpisy.